

**CASTELUL
EPPSTEIN**

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mihaela Pogonici
Corectură: Rodica Crețu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE

Castelul Eppstein / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză
de Octavian Soviany. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2902-9

I. Soviany, Octavian (trad.)

821.133.1

Le Château d'Eppstein
Alexandre Dumas

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

ALEXANDRE
DUMAS

CASTELUL EPPSTEIN

Traducere din limba franceză de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45

Introducere

Era în timpul uneia dintre serile lungi și fermecătoare pe care le-am petrecut în iarna anului 1841 la Florența, acasă la prințesa Galițin. Conveniserăm că în seara aceea fiecare va istorisi o poveste. Trebuia să fie o istorie fantastică și toți povestirăm câte una, cu excepția contelui Elim.

Contele era un bărbat tânăr și frumos blond, înalt, subțire, palid, cu un aer melancolic, care făcea uneori ca izbucnirile sale nebune de veselie, care îl apucau din senin, ca o febră, și îi treceau la fel de ușor, să iasă și mai tare în evidență. Se vorbise în repetate rânduri despre aceste subiecte în prezența lui și ori de câte ori venea vorba despre stafii și îi ceream părerea despre asemenea povești, ne răspundea, cu acea fermitate a omului care n-are nicio îndoială într-o anumită privință:

— Da, cred în ele!

De ce credea? Nu a fost întrebare niciodată și de altfel în lucrurile astea crezi sau nu crezi și te găsești în mare încurcătură dacă ți se cere să arăți care este rațiunea credinței sau necredinței tale.

Cu siguranță, Hoffmann credea în realitatea personajelor sale; îl văzuse pe maestrul Floh și îl cunoscuse pe Coppelius.

Tot așa, când contele Elim mărturisea că era convins de adevărul celor mai ciudate istorii cu spectre, vedenii și stafii, nimeni nu se gândea să-i pună credința la îndoială.

De aceea, când i-a venit rândul și lui să-și spună povestea, toți s-au întors spre el, cuprinși de o mare curiozitate, hotărâți să insiste dacă va refuza să-și plătească datoria și convingși că istoria lui va avea acel aer de realitate care face tot farmecul acestor povești; dar povestitorul nu s-a lăsat rugat nicidecum și, de îndată ce prințesa l-a rugat să-și respecte angajamentul, s-a înclinat în semn de încuviințare și și-a cerut scuze pentru că ceea ce urma să ne povestească era o istorie personală.

E lesne de înțeles că acest preambul ne-a stârnit și mai mult curiozitatea și, deoarece toată lumea tăcea, contele a început numaidecât să istorisească:

— Acum trei ani călătoream prin Germania; aveam o scrisoare de recomandare către un comerciant bogat din Frankfurt, care – deoarece prin împrejurimile orașului erau niște locuri bune de vânătoare și mă știa un pasionat vânător – m-a invitat să vânez nu în tovărășia lui (el nutrea un dispreț fațăș, se cuvine s-o spun, pentru această îndeletnicire), ci a fiului său mai mare, care avea în această privință păreri total diferite de ale părintelui său.

În ziua stabilită ne-am întâlnit așadar la una dintre porțile orașului; caii și trăsurile ne așteptau acolo; fiecare dintre noi s-a urcat într-o trăsură sau a încălecat pe un cal și am pornit-o veselii la drum.

După o oră și jumătate am ajuns la ferma amfitrionului nostru; aici eram așteptați de un dejun îmbelșugat și trebuie să recunosc că, deși gazda noastră nu era vânător, se pricepea cel puțin de minune să-și răsfete oaspeții cu vânat.

Eram opt cu toții: fiul amfitrionului, profesorul lui, cinci prieteni și eu. La masă m-am pomenit așezat lângă profesor și am vorbit despre călătorii; el fusese în Egipt, eu tocmai mă întorsesem de acolo. Acesta a fost motivul pentru care între noi s-a ivit una dintre acele legături de moment, pe care le crezi

durabile când se stabilesc, dar se rup la despărțire și nu se mai reînnoadă niciodată.

Când ne-am ridicat de la masă, am convenit să vânăm unul lângă altul; el m-a sfătuit să mă țin în apropiere de munții Taunus, deoarece iepurii și potârnicșii încearcă de fiecare dată să se ascundă în pădurile care acoperă acești munți și, procedând astfel, aș avea șansa să pot trage atât în vânatul stârnit de mine, cât și în cel stârnit de alții.

Am urmat acest sfat cu atât mai multă însuflețire, cu cât plecam la vânătoare când era trecut de amiază, iar în octombrie zilele sunt deja scurte. E adevărat însă că ne-am dat seama imediat, văzând abundența vânatului, că vom recupera cu ușurință timpul pierdut.

Sfatul bravului profesor se dovedise într-adevăr foarte bun; nu numai că iepurii și potârnicșii se iveau tot timpul în fața mea, dar vedeam totodată retrăgându-se permanent în pădure adevărate cohorte de vânat stârnite de tovarășii mei, care mie îmi erau mai la îndemână; rezultatul a fost că peste numai două ore, pentru că aveam un câine de vânătoare excelent, m-am decis să iau cu asalt muntele, încercând însă să mă mențin tot timpul pe locurile mai înalte, ca să nu-mi pierd din ochii tovarășii.

Proverbul „Omul propune, Dumnezeu dispune“ a fost născocit cu siguranță pentru vânători. Un timp am putut ține într-adevăr câmpia sub observație. Dar un stol de potârnicșii roșii și-a luat zborul spre vale: erau primele pe care le vedeam în ziua aceea.

Am doborât două. Apoi, lacom ca vânătorul lui La Fontaine, am pornit în urmărirea celorlalte.

— Vă cer iertare pentru toate aceste detalii vânătorești – se întrerupse contele Elim din povestit, adresându-se doamnelor –, dar ele sunt necesare pentru a înțelege cât de tare mă izolaseram, precum și aventura ciudată prin care am trecut după aceea.

I

Suntem în septembrie 1789; pământul Europei tremură încă după căderea Bastiliei, iar Frankfurtul, oraș liber, dar, în același timp, un oraș în care erau proclamați Kaizerii, manifesta totodată speranță și teamă față de revoluția care izburcea. Castelul Eppstein manifesta însă doar teamă, căci stăpânul lui, contele Rudolf, era cu totul devotat împăratului, care se pregătea să ne declare război.

Totuși nu doar grijile politice îi împovărau fruntea și îi întunecau sufletul în ziua în care începe povestirea de față.

Era așezat în sala cea mare a castelului, cu capul plecat, alături de soția lui. Lacrimi grele se prelingeau în tăcere pe obrajii trași ai contesei. Contele plângea doar în sinea lui.

Erau două chipuri frumoase și nobile de bătrâni. Toate mișcările lor trădau o demnitate profundă, dar și o bunătate emoționantă, iar creștetele lor albe păreau, ca să vorbim ca Schiller, încununate de fapte bune.

Discutau cu tristețe și gravitate.

— Trebuie să iertăm – spunea mama.

— Pot oare s-o fac? – răspundea tatăl. Dacă nu m-ar vedea nimeni, le-aș întinde brațele lui Conrad și soției sale. Dar, vai, rangul nostru ne impune anumite obligații și sunt atâția ochi ațintiți asupra noastră! Trebuie să le dăm tuturor un exemplu sever și, chiar dacă suntem cu moartea în inimă, se cade

să murim în picioare. L-am gonit pe Conrad! Conrad n-o să mai apară dinaintea mea, n-o să-l mai îmbrățișăm niciodată, Gertrude.

— Ți-aș înțelege severitatea – spuse mama din nou cu timiditate – dacă el ar fi fiul nostru cel mai mare. Dar cel care va deveni după tine capul casei de Eppstein este Maximilian, și nu Conrad.

— Nu contează – ripostă contele. Conrad nu mai este un Eppstein.

— Oare îi va supraviețui mâniei tale? – se hazardă iarăși contesa.

— Ne va regăsi mai devreme sau mai târziu acolo unde părinții pot să-și îmbrățișeze copiii tot timpul.

Și contele tăcu după asta, căci se temea că, dacă va mai scoate un singur cuvânt, o să izbucnească și el în lacrimi, ca soția lui.

După un moment de tăcere cineva ciocăni la ușă discret și un vechi servitor al casei, pe nume Daniel, intră cu îngăduința stăpânului.

— Monseniorul Maximilian îi cere părintelui său onoarea unei scurte întrevederi – spuse Daniel.

— Poftește-l pe fiul meu – zise contele.

— Acesta – continuă bătrânul Rudolf cu amărăciune după plecarea lui Daniel – este lipsit de onoare în ochii mei, dar nu face mezalianțe; se depravează, dar nu-și uită rangul; uită să fie bun, dar nu uită niciodată că este conte; rămâne nobil, dacă nu cu sufletul, cel puțin în aparență. Maximilian este vrednicul meu moștenitor.

— Conrad nu este decât vrednicul tău fiu – adăugă contesa.

Și totuși, în momentul intrării în camera a lui Maximilian, trăsăturile vulgare și semnele fatale ale viciului de pe chipul acestuia, dacă nu dispăruseră, cel puțin se estompaseră, ca

urmare a unui efort de voință. El îngenunche dinaintea contelui, îi sărută mâna, apoi așteptă în picioare, tăcut, ca bătrânul să i se adreseze.

Contele Maximilian era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o înfățișare trufașă și întunecată, înalt și puternic. Gesturile lui erau de obicei hotărâte și impetuoase. Chipul său exprima de regulă mai mult îndrăzneală decât inteligență. În fața lui te simțeai în prezența unei voințe implacabile, iar prin mina sa fermă și plină de semeție reușea adesea să se impună în fața unor spirite care îi erau superioare. La acest bărbat dorința trebuia să se traducă numaidecât în acțiune. Nu era ușor să-i ții piept privirii sale fixe și îndrăznețe; se spunea că puține obstacole pot rezista izbucnirilor lui de mânie și că nici el însuși nu-și poate ține în frâu pornirile violente.

Așa cum am spus, contele Maximilian trebuia să aibă vreo treizeci de ani, dar niște riduri timpurii îi brăzdau deja fața, pe care frământările ambiției își lăsaseră amprenta devoratoare. Contele avea una dintre acele frunți nemțești largi care sună a gol, fiindcă sunt mai pline de orgoliu decât de geniu. Nasul încovoiat și buzele subțiri contribuiau din plin la aerul lui dominator, care te izbea de la prima vedere. Cuta dintre sprâncenele lui, pe care le încrunta adesea, era teribilă; în același timp însă, surâsul său – dar nu surâdea des – era surâsul fățarnic, fals și interesat al curteanului. Talia lui înaltă și dreaptă știa să se plieze perfect în fața stăpânului. Una peste alta, exteriorul său, care era croit după calapodul sufletului, vădea îndrăzneală, dar nu măreție, răceală, dar nu seninătate, dispreț, dar nu îndurare. Era ambițios în felul părintelui Joseph, nu în cel al lui Wallenstein, și îți dădea seama din prima privire că-și răzbuna slugărnicia față de cei mari prin aroganța față de cei mici.

— Înainte să te ascult, fiule – zise Rudolf cu gravitate – trebuie să-ți fac din nou un reproș. Cât ai fost tânăr, noi am dat

dovadă de indulgență și ți-am pus isprăvile pe seama vârstei, dar ai înaintat pe calea vieții, Maximilian. Dumnezeu ți-a luat soția, dar ți-a lăsat fiul. Ești tată, Maximilian. Mai mult decât atât: slăbiciunile mele îmi spun că vei deveni, doar peste câteva zile, domnul și stăpânitorul tuturor domeniilor noastre, precum și singurul moștenitor al strămoșilor noștri. Oare n-a venit vremea să te gândești serios la soarta ce ți se rezervă și să-ți supraveghezi de acum înainte purtările, care au iscat atâtea scandaluri în tot ținutul și atâtea durere aici la castel?

— Tată – răspuse Maximilian –, socotesc că bunătatea domniei tale a plecat urechea oleacă prea mult la plângerile celor de jos; sunt nobil, iubesc plăcerile, distracțiile leului nu sunt aceleași cu cele ale mielului, dar, din câte cunosc, n-am întrecut niciodată măsura. M-am bătut de trei ori pentru onoarea numelui meu; cât despre celelalte, nu le mai țin minte prea bine. Ce nouă crimă voi mai fi comis? Să fi distrus iarăși hăitașii mei vreun lan de grâu? Să fi sfâșiat din greșeală câinii mei purceaua vecinului? Să fi strivit calul meu vreun țăran neatent?

— Fiule, ai necinstit-o pe fata judelui din Alpoenig.

— Vai, e din păcate adevărat – zise Maximilian slobozind un suspin. Dar nobilul meu părinte n-ar trebui să ia în seamă asemenea lucruri. Doar știe prea bine că nu m-aș înjosi niciodată într-atât încât să mă însor, precum fratele meu Conrad, cu o fată de jos.

— O, fără îndoială că nu de asta mă tem – făcu bătrânul cu o ironie îndurerată.

— Și de ce se teme, mă rog, atunci senioria ta? De scandal, cum spunea adineauri? În privința asta pot să o liniștesc. Tocmai s-a întâmplat o nenorocire. Sărmana Gretchen s-a dus ieri să se plimbe singură pe malul Rinului. Bănuiesc că a vrut să culeagă vreun trandafir sălbatic, vreo pervincă sau vreo floare de nu-mă-uita; i-a alunecat piciorul și a fost luată de apă; nu